

[Lis Groes.]

gængæld kan blive orienteret om, hvad der bliver sagt deroppe, er en udmærket form for brobygning.

Der er en anden ting, jeg kunne lide at sige et par ord om. Det er, at jeg synes, ministeren var lige lovlig pessimistisk — det ligner ham i og for sig ikke — når han allerede nu ville fastslå, at det kunne være vanskeligt for os at nå til enighed i dette spørgsmål. Jeg må vurdere det, der er sagt i dag, nogenlunde på samme måde som vurderingen af, hvordan det gik i det grønlandske landsråd. Der var det to synspunkter, det ene en frigivelse med modifikationer, det andet en frihedsform, om ikke en helt fri form så en frihedsform med dispensationsmuligheder. Det er de samme synspunkter, der brydes her i dag, og det kan ikke være så afgørende forskelligt, om man tager frigivelse med modifikationer eller frihedsformen og så begrænsninger. Der vil jeg netop sige at jeg synes der er sket det glædelige i dag, at det helt klart er fremgået både af, hvad hr. Ninn-Hansen og hvad hr. From har sagt, at de er indstillet på disse begrænsninger. Det har ikke været lige så klart tidligere, men netop med hensyn til landingen går man klart ind for, at forudsætningen for en frigivelse må være denne landing, ligesom man klart går ind for en beskyttelse af fangstforholdene i Grønland, og derfor kan jeg ikke se andet, end der må kunne nås enighed.

Så kommer spørgsmålet, hvis vi vil ændre lovforslaget over i en anden retning, om det kan nås. Det skal så formentlig forhandles på ny i det grønlandske landsråd, men det er jo muligt, at vi alle vil nå frem til at give denne lov en kortere gyldighedsperiode og herved give landsrådet mulighed for på ny at forhandle om lovgivningen. Jeg tror, at næste gang vi får denne sag hjem fra landsrådet, er det med frihed med modifikationer.

Ninn-Hansen: Også jeg vil gerne fremsætte et par bemærkninger til det, ministeren sagde om dette lovforslags fremtid. Jeg synes, at fru Lis Groes var inde på noget meget centralt, for jeg kan ikke se, at man på forhånd skal være så pessimistisk at mene, at der ikke kan påregnes opnået

enighed om lovforslaget. Ministeren interesserede sig for, om andre var bundet. Men jeg synes da, det er mere afgørende, om ministeren selv føler sig så stærkt bundet af sit lovforslag og forslaget fra flertallet af Grønlandsudvalget af 1960, at ministeren ikke kan medvirke til en anden udformning. Jeg gør opmærksom på, at jeg udtrykkelig sagde, at jeg ikke kunne acceptere lovforslaget i den udformning, det havde fået, men jeg tror da, det gælder både hr. From og mig — og det mener jeg også fremgik af vore bemærkninger — at vi selv sagt gerne vil medvirke til en bedre udformning af lovforslaget.

Det, man kan undre sig over, er, at når der så ganske givet efter forhandlingerne i det høje ting er et flertal, der principielt er af den opfattelse, at erhvervsudøvelsen bør være åben for alle danske statsborgere — jeg bruger her hr. Knud Hertlings udtryksform — at denne principielle opfattelse så ikke også fremgår af loven. Så kan vi tale om, hvorvidt der fredningsmæssigt og på anden måde skal gennemføres begrænsninger. Såvel hr. From som jeg har på vore partiers vegne erklæret os villige til overgangsbestemmelser, men finder altså, at det rimeligste må være, at det, der principielt er flertal for her i tinget, også kommer til at fremgå af loven.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bygningsfredning.

(Lovforslaget (nr. 112) findes i tillæg A. sp. 1293, fremsættelsen i tidenden sp. 3431).

Lovforslaget sættes til forhandling.